

Věc C-644/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. listopadu 2020

Předkládající soud:

Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

10. listopadu 2020

Odvolatel:

W. J.

Odpůrci:

L. J. a J. J. zastoupení zákonnou zástupkyní A. P.

[OMISSIS]

USNESENÍ

10. listopadu 2020

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy (Krajský soud v Poznani, XV. odvolací oddělení v občanskoprávních věcech)

[OMISSIS] [složení soudu]

po jednání konaném dne 10. listopadu 2020 v Poznani

na neveřejném zasedání

ve věci žaloby nezletilých L. J. a J. J., zastoupených zákonnou zástupkyní A. P.,

proti W. J.

o zaplacení výživného

k odvolání žalovaného

proti rozsudku Sądu Rejonowego w Pile (okresního soudu v Pile)

ze dne 11. dubna 2019

[OMISSIS]

rozhodl takto:

1) Soudnímu dvoru Evropské unie se pokládá následující předběžná otázka:

„Musí být čl. 3 odst. 1 a 2 Haagského protokolu ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti, schváleného jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2009/941/ES ze dne 30. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 331, s. 17), vykládán v tom smyslu, že oprávněný, kterým je dítě, může získat nové místo obvyklého pobytu ve státě, v němž byl protiprávně zadržen, jestliže soud nařídil navrácení oprávněného do státu, v němž měl místo obvyklého pobytu bezprostředně před protiprávním zadržením?“

2) Řízení se přerušuje.

[OMISSIS] [složení soudu]

Odůvodnění

I. Předmět řízení

- 1 Dne 7. listopadu 2018 podali u Sądu Rejonowego w Pile (okresní soud v Pile), nezletilí žalobci L. J. a J. J., s bydlištěm v obci K. v Polsku, zastoupení matkou A. P., žalobu proti otci W. J., s bydlištěm v H. ve Spojeném království, o zaplacení výživného ve výši 1 200 PLN měsíčně. Podáním ze dne 11. února 2019 předložil žalovaný žalobní odpověď, jejímž prostřednictvím vstoupil do sporu; námitku mezinárodní nepřislušnosti nevznesl.
- 2 Rozsudkem ze dne 11. dubna 2019 Sąd Rejonowy w Pile (okresní soud v Pile) [OMISSIS] uložil žalovanému povinnost vyplatit každému z žalobců výživné ve výši 1 000 PLN za měsíc, tj. dohromady 2 000 PLN za měsíc, počínaje 7. listopadem 2018, a ve zbývající části žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. V rozsudku byla na vyživovací povinnost mezi stranami sporu použita ustanovení ustawy z 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy (polský zákon ze dne 25. února 1964 o rodině a opatrovnictví, Dz.U. 2020, č. 1359).
- 3 Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolání, ve kterém namítl nesprávné zjištění skutkového stavu, neboť podle něj nebyla zohledněna skutečnost, že matce žalobců bylo soudem uloženo předat děti otci do 26. června 2019, což podle něj svědčí o nedůvodném uložení vyživovací povinnosti žalovanému. Odvolání žalovaného je předmětem projednávání věci před Sądem Okręgowym w Poznaniu (Krajský soud v Poznani).

II. Skutkový stav

- 4 Žalobkyně se narodila dne 10. června 2015 ve Spojeném království a žalobce tamtéž dne 29. května 2017. Oba mají polskou a britskou státní příslušnost. Narodili se z neformálního svazku A. P. a W. J., kteří jsou polskými státními příslušníky. Rodiče žalobců se seznámili v roce 2012 ve Spojeném království, kde pracovali a pracovně pobývali.
- 5 Dne 25. října 2017 odcestovala žalobkyně spolu se svou matkou do Polska na dobu do 7. října 2017. Důvodem cesty bylo uplynutí platnosti matčina průkazu totožnosti. Během tohoto pobytu matka žalobců informovala žalovaného, že má v úmyslu zůstat v Polsku o něco déle, s čímž žalovaný souhlasil. Dne 7. října 2017 se A. P. vrátila do Spojeného království, odkud dne 8. října 2017 opět odcestovala, tentokrát s žalobcem. O několik dní později byl žalovaný informován, že má matka s žalobcem v úmyslu zůstat v Polsku natrvalo. Žalovaný s tím nesouhlasil.
- 6 Žalovaný podal na základě Úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí uzavřené v Haagu dne 25. října 1980 (Dz. U. 1998, č. 528, dále jen „Haagská úmluva z roku 1980“) k ústřednímu orgánu Spojeného království návrh na navrácení žalobců do Spojeného království. Dne 3. ledna 2018 byl návrh předán Sądu Rejonowemu w P. (okresní soud v P.), který usnesením ze dne 26. února 2018 [OMISSIS] (...) odmítl nařídit navrácení žalobců. Na základě odvolání žalovaného Sąd Okręgowy w P. (krajský soud v P.) usnesením ze dne 24. května 2019 [OMISSIS] (...) pozměnil napadené usnesení a uložil matce, aby nezletilá žalobce předala žalovanému do 26. června 2019. Toto usnesení se zakládalo na zjištění, že žalobci byli v Polsku zadržováni protiprávně a bezprostředně před tímto zadržením měli místo obvyklého pobytu ve Spojeném království, aniž existovalo vážné nebezpečí, že návrat žalobce vystaví fyzické nebo duševní újmě nebo je jinak dostane do nesnesitelné situace ve smyslu čl. 13. odst. 1 písm. b) Haagské úmluvy z roku 1980.
- 7 Usnesení Sądu Okręgowego w P. (krajský soud v P.) ze dne 24. května 2019 je pravomocné. Výkon tohoto usnesení bude mít za následek návrat žalobců do Spojeného království, protože se místo obvyklého pobytu žalovaného stále nachází v tomto státě.
- 8 K 11. dubnu 2019 pobývali žalobci spolu s matkou v obci K. v bytě matčiny rodičů. Kromě rodičů bydlel v tomto bytě ještě matčin bratr a nezletilá dcera zemřelé matčiny sestry. Žalobkyně tou dobou navštěvovala mateřskou školu. O žalobce se starala matka. Žalobce byl vzhledem ke své poruše imunitního systému v trvalé péči zdravotnických zařízení ve Spojeném království i v Polsku, kde byl opakovaně hospitalizován. Matka pobírala v Polsku dávky sociální pomoci za péči o žalobce a žalobkyni.
- 9 Ke stanovenému datu 26. června 2019 matka žalobce nepředala. Žalovaný podal návrh na výkon usnesení o předání žalobců. Sąd Rejonowy w P. (okresní soud v P.) usnesením ze dne 28. října 2019 [OMISSIS] (...) nařídil soudem

ustanovenému opatrovníkovi nucené odebrání žalobců matce. Toto usnesení nebylo vykonáno, neboť se matka s žalobci ukryla. Bylo tedy vyhlášeno policejní pátrání po žalobcích. Pátrání dosud nepřineslo žádné výsledky.

III. Unijní právo

- 10 Článek 15 nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. 2009, L 7, s. 1, dále jen „nařízení č. 4/2009“) stanoví, že se právo rozhodné pro otázky vyživovacích povinností v členských státech, které jsou vázány Haagským protokolem ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti (dále jen „Haagský protokol“), určuje v souladu s uvedeným protokolem.
- 11 Haagský protokol byl jménem Evropského společenství schválen rozhodnutím Rady 2009/941/ES ze dne 30. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 331, s. 17). Haagský protokol podle svého článku 1 stanoví rozhodné právo ve věcech vyživovacích povinností, jež vyplývají z rodinných vztahů, rodičovství, manželství nebo švagrovství, včetně vyživovací povinnosti k dítěti bez ohledu na rodinný stav rodičů. Článek 2 Haagského protokolu stanoví, že se jeho ustanovení použijí i v případě, je-li rozhodným právem právo jiného než smluvního státu. Podle čl. 3 odst. 1 Haagského protokolu se vyživovací povinnosti řídí právem státu, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, nestanoví-li tento protokol jinak. Článek 3 odst. 2 Haagského protokolu stanoví, že v případě změny místa obvyklého pobytu oprávněného se použije právo státu, v němž má oprávněný nové místo obvyklého pobytu, a to od okamžiku takové změny.

IV. Polské právo

- 12 V souladu s článkem 63 ustawy z 4 lutego 2011 r. - Prawo prywatne międzynarodowe (zákon o mezinárodním právu soukromém, Dz.U. 2015, č. 1792) je právo rozhodné pro vyživovací povinnosti určeno nařízením č. 4/2009.

V. Potřeba výkladu unijního práva

- 13 Ustanovení čl. 3 odst. 1 Haagského protokolu váže právo rozhodné pro vyživovací povinnost k místu obvyklého pobytu oprávněného. Podle čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu platí zásada, že se rozhodné právo pro vyživovací povinnost může změnit. Podle tohoto ustanovení je rozhodným právem pro vyživovací povinnost právo místa obvyklého pobytu oprávněného od okamžiku změny místa pobytu.
- 14 Pojem „místo obvyklého pobytu“ (resp. „obvyklé bydliště“) má univerzální povahu a je používán i v jiných nástrojích unijního a mezinárodního práva. Tento pojem představuje jeden z hraničních určovatелů ve věcech vyživovacích povinností (článek 3 nařízení č. 4/2009) a ve věcech rodičovské zodpovědnosti

(článek 8 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000, dále jen „nařízení č. 2201/2003“). Ustanovení Haagské úmluvy z roku 1980 a nařízení č. 2201/2003 rovněž definují s pomocí pojmu „obvyklé bydliště“ právní postavení protiprávně přemístěného nebo zadržovaného dítěte. Tyto úvahy hovoří ve prospěch jednotného výkladu tohoto pojmu ve všech aktech unijního a mezinárodního práva.

- 15 V projednávané věci jsou osobami oprávněnými z výživného nezletilí. Pojem obvyklého pobytu nezletilých dětí byl Soudním dvorem Evropské unie opakovaně upřesněn. V souladu s judikaturou se obvyklé bydliště nachází v místě, které vykazuje určitou integraci dítěte v rámci sociálního a rodinného prostředí, o čemž konkrétně svědčí trvalost, pravidelnost, podmínky a důvody pobytu a přestěhování rodiny do dotyčného členského státu, státní příslušnost dítěte, místo a podmínky školní docházky, jazykové znalosti a rodinné a sociální vazby dítěte v tomto členském státě (rozsudky ze dne 2. dubna 2009, C-523/17, a ze dne 22. prosince 2010, C-497/10). Obvyklé bydliště dítěte tedy musí odpovídat místu, kde se fakticky nachází středobod jeho života (rozsudek ze dne 28. června 2018, C-512/17).
- 16 Ve světle uvedené judikatury pojem „obvyklý pobyt“ (resp. „obvyklé bydliště“) v podstatě odráží skutkovou otázku (rozsudky ze dne 8. června 2017, C-111/17, bod 51, a ze dne 10. dubna 2018, C-85/18, bod 49). Ke změně místa obvyklého pobytu, která podle čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu odůvodňuje použití práva státu tohoto místa jako práva rozhodného pro vyživovací povinnosti, tedy může dojít v důsledku takové změny skutkových okolností, že pobyt oprávněného v novém státě dosáhne stupně stability, jímž se vyznačuje obvyklý pobyt. V tomto kontextu vyvstává otázka, zda k takové stabilizaci životních podmínek může dojít i tehdy, byl-li oprávněný, který je dítětem, protiprávně zadržen v novém státě a rodič, který jej zadržoval, se zároveň odmítne podřídit soudnímu rozhodnutí nařizujícímu navrácení dítěte do státu, v němž obvykle pobývalo bezprostředně před protiprávním zadržením.
- 17 Tuto pochybnost lze vyřešit, vezme-li se v úvahu, že určení obvyklého pobytu představuje čistě skutkovou otázku. Z tohoto pohledu by okolnost, že dítě bylo protiprávně zadrženo, neměla mít vliv na možnost, aby dítě získalo nové místo pobytu ve státě, v němž je zadržováno. To totiž závisí pouze na posouzení otázky, zda byl životní středobod dítěte skutečně přemístěn do této země. Nelze tedy vyloučit, že i po protiprávním přemístění se stát, do něž bylo dítě přemístěno, stane místem jeho obvyklého pobytu (srov. například rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. července 2010, C-211/10, body 41 a 44). Podobný postoj lze nalézt i v judikatuře některých vnitrostátních soudů (srov. například rozsudek Oberster Gerichtshof (rakouský Nejvyšší soud) ze dne 27. června 2013, 1Ob 91/13h a rozsudek Sądu Najwyższego (polský Nejvyšší soud) ze dne 31. srpna 2017, V CSK 303/17). Taková možnost vyplývá rovněž z článku 10 nařízení

č. 2201/2003, který výslovně uvádí, že v případě protiprávního přemístění nebo zadržení dítěte může dítě získat obvyklé bydliště v jiném členském státě.

- 18 Judikatura Soudního dvora Evropské unie však může rovněž směřovat k odlišnému řešení tohoto problému. Podle této judikatury jsou pro určení místa obvyklého pobytu dítěte relevantní i rozhodnutí soudů, která určují stát, v němž má dítě místo pobytu. Bylo tedy připuštěno, že při posuzování místa obvyklého pobytu dítěte ve státě, v němž je zadržováno, nemůže být v žádném případě zohledněn čas uplynulý od vydání rozhodnutí, kterým se stanoví místo obvyklého pobytu dítěte ve státě původu (rozsudek ze dne 9. října 2014, C-376/14, bod 56). V podobném smyslu lze také chápat názor, že v situaci, kdy dítě, které mělo obvyklé bydliště v členském státě, bylo protiprávně přemístěno jedním ze svých rodičů do jiného členského státu, nejsou soudy tohoto jiného členského státu příslušné k rozhodnutí o návrhu týkajícím se stanovení vyživovací povinnosti k dítěti, jestliže nic nenaznačuje, že druhý rodič souhlasil s přemístěním dítěte nebo že nepodal žádost o navrácení tohoto dítěte (usnesení ze dne 10. dubna 2018, C-85/18, bod 57). Článek 3 písm. b) nařízení č. 4/2009 totiž stanoví, že v dané věci musí být příslušné i soudy místa, kde má oprávněný místo obvyklého pobytu.
- 19 Nařízení č. 4/2009 a Haagský protokol upravují soudní příslušnost a rozhodné právo pouze ve věcech vyživovacích povinností. Na rozdíl od nařízení č. 2201/2003 tyto dva akty neobsahují zvláštní ustanovení upravující vztah mezi místem obvyklého pobytu a soudní příslušností, je-li oprávněný dítětem a byl-li protiprávně zadržen v jiném členském státě. To může odůvodnit závěr, že podle čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu nemá protiprávnost zadržení žádný vliv na získání obvyklého pobytu dítěte ve státě, v němž je zadržováno, takže v důsledku toho se právo tohoto státu jakožto právo nového místa obvyklého pobytu může stát rozhodným pro vyživovací povinnost od okamžiku, kdy k této změně došlo. Při určování práva rozhodného pro vyživovací povinnosti totiž neexistuje žádná přímá ani implicitní úprava, která by umožňovala ignorovat důsledky změny skutkových okolností, pokud jde o místo obvyklého pobytu dítěte, má-li tato změna původ v protiprávním zadržování dítěte. Odlišně to lze posuzovat pouze v případě, kdy místo obvyklého pobytu představuje hraniční určovatel pro určení příslušnosti soudu ve věcech vyživovacích povinností. Ve smyslu čl. 9 písm. d) nařízení č. 4/2009 je totiž příslušný také soud, který je příslušný pro řízení o rodičovské zodpovědnosti, souvisí-li záležitost vztahující se k vyživovacím povinnostem s tímto řízením. To otevírá možnost podpůrného použití článku 10 nařízení č. 2201/2003, který zajišťuje zachování příslušnosti soudů státu, ve kterém mělo dítě místo obvyklého pobytu bezprostředně před protiprávním přemístěním nebo zadržením (v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. dubna 2018, C-85/18, bod 55). Použití takové analogie však není možné, pokud určení místa obvyklého pobytu nemá za cíl určit příslušnost soudu podle článku 3 nařízení č. 4/2009, ale v souladu s článkem 3 Haagského protokolu pouze slouží k určení práva rozhodného pro vyživovací povinnost.
- 20 Pro účely výkladu pojmu „místo obvyklé pobytu“ (resp. „obvyklé bydliště“) je však třeba rovněž zohlednit cíle, pro které byla přijata Haagská úmluva z roku

1980. Vzhledem k její preambuli je cílem této úmluvy chránit děti mezinárodní úpravou před škodlivými účinky jejich protiprávního přemístění nebo zadržování a stanovit postupy k zajištění jejich bezodkladného návratu do státu jejich obvyklého bydliště. To potvrzuje i čl. 1 písm. a) Haagské úmluvy z roku 1980, který stanoví, že jejím předmětem je zajistit bezodkladný návrat dětí protiprávně přemístěných nebo zadržovaných v některém smluvním státě. Řešení, která byla v tomto ohledu přijata, mají za cíl zajistit a zachovat začlenění dítěte do rodinného a sociálního prostředí, ve kterém se nacházelo bezprostředně před protiprávním přemístěním nebo zadržením. Tento cíl je rovněž chráněn podle unijního práva. To vyplývá z bodu 17 odůvodnění nařízení č. 2201/2003, který uvádí, že v případě protiprávního přemístění nebo zadržení dítěte by mělo být neprodleně zajištěno jeho navrácení.

- 21 S ohledem na cíl sledovaný Haagskou úmluvou z roku 1980 lze mít za to, že skutková situace nastalá v důsledku protiprávního zadržení a následného nesplnění soudního rozhodnutí nařizujícího navrácení dítěte nesmí vést k získání nového obvyklého pobytu ve státě, kde je dítě zadržováno, a tudíž ke změně práva rozhodného pro vyživovací povinnosti podle čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu. Takovou změnou by byl zmařen účel Haagské úmluvy z roku 1980, kterým je urychleně reagovat na protiprávní zásah do životní situace dítěte s cílem zabránit přerušení jeho vazeb na místo jeho předchozího obvyklého bydliště a vzniku vazeb ve státě, kde je zadržováno. Změna rozhodného práva z důvodu získání nového obvyklého bydliště ve státě, kde je dítě zadržováno, jestliže rozhodnutí nařizující navrácení dítěte nebylo vykonáno, by naproti tomu nebyla ničím jiným než potvrzením integrace dítěte do tohoto státu a jeho právního prostoru, což by vedlo k nepřímému aprobování protiprávního nenavrácení dítěte do země jeho původu. V zájmu odvrácení takových důsledků lze předpokládat, že soudní příkaz k navrácení dítěte je skutečností svědčící o tom, že pobyt dítěte ve státě, kde je zadržováno, má pouze přechodnou povahu, a že tedy z důvodu této dočasné povahy nemůže být považováno za místo obvyklého pobytu. To by odůvodnilo závěr, že pokud soud nařídí navrácení dítěte do státu, ve kterém měl obvyklý pobyt bezprostředně před protiprávním zadržením, nemůže v důsledku pobytu dítěte ve státě, kde je zadržováno, dojít podle čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu ke změně práva rozhodného pro vyživovací povinnost.

VI. Nezbytnost výkladu pro vydání rozhodnutí

- 22 V projednávané věci jsou podle článku 5 nařízení č. 4/2009 příslušné polské soudy. Žalovaný totiž vstoupil do sporu podáním žalobní odpovědi, ve které nevznesl námitku nepřislušnosti.
- 23 Pro rozhodnutí věci je nezbytné určit právo rozhodné pro vyživovací povinnost mezi stranami sporu. Sąd Rejonowy w Pile (okresní soud v Pile) v rozsudku ze dne 11. dubna 2019 v tomto ohledu uplatnil polské právo. Uplatnění tohoto práva je možné výlučně za předpokladu, že žalobci – přestože došlo k protiprávnímu zadržení a bylo vydáno rozhodnutí nařizující jejich navrácení do Spojeného

království – získali místo obvyklého pobytu v Polsku vzhledem k jejich integraci do zdejšího společenského a rodinného prostředí po jejich přicestování v roce 2017, což odůvodňuje, aby bylo rozhodné právo určeno na základě čl. 3 odst. 2 Haagského protokolu.

- 24 V projednávané věci ale není možné určit použitelnost polského práva na základě zvláštních hraničních určovatelných stanovených v článku 4 Haagského protokolu. To by předpokládalo, že se místo obvyklého pobytu žalobců nadále nachází ve Spojeném království. V takové situaci není možné, aby bylo žalobcům na základě práva tohoto státu odepřeno výživné od žalovaného. V této fázi řízení tedy nelze použít polské právo podle čl. 4 odst. Haagského protokolu jakožto právo státu, v němž má sídlo soud, ani podle čl. 4 odst. 4 Haagského protokolu jakožto právo státu společné státní příslušnosti účastníků řízení. V projednávané věci nejde ani o případ upravený v čl. 4 odst. 3 Haagského protokolu, tj. že by oprávněný zahájil řízení u příslušného orgánu státu, v němž má místo obvyklého pobytu povinný. Místo obvyklého pobytu žalovaného se totiž nachází ve Spojeném království, což rovněž vylučuje použitelnost polského práva jakožto práva státu, v němž má sídlo soud.
- 25 Použitelnost polského práva není odůvodněna ani volbou stran. Tuto možnost stanoví článek 7 Haagského protokolu. Nic však nenasvědčuje tomu, že by strany před zahájením řízení zvolily polské právo jako právo rozhodné podle podmínek stanovených v čl. 7 odst. 2 Haagského protokolu. Sąd Okręgowy (krajský soud) proto i bez návrhu podnikl kroky za účelem určení, zda si účastníci řízení – výlučně pro účely tohoto řízení – přejí určení polského práva jako práva rozhodného pro jejich vyživovací povinnost. To by umožnilo považovat polské právo za rozhodné na základě čl. 7 odst. 1 Haagského protokolu vzhledem k tomu, že řízení mezi účastníky řízení probíhá před polským soudem. K podání žalobců ze dne 25. srpna 2020 bylo připojeno prohlášení jejich matky, že pro účely tohoto řízení volí polské právo jako rozhodné pro posouzení sporu. Tentýž dotaz dvakrát adresovaný žalovanému naproti tomu zůstal bez odpovědi. Za těchto podmínek je třeba mít za to, že žalovaný výslovně nezvolil právo státu, v němž probíhá řízení o jeho vyživovací povinnosti, jako právo rozhodné. Na druhou stranu částečné uznání žalovaného nároku učiněné žalovaným v žalobní odpovědi nelze kvalifikovat jako volbu práva. Článek 7 odst. 1 Haagského protokolu totiž vyžaduje výslovné určení rozhodného práva, a toto právo tedy nelze určit implicitně uznáním žalovaného nároku. Žalovaný navíc v rámci svého odvolání toto prohlášení o uznání nároku platně odvolal.
- 26 Kdyby se však připustilo, že dítě v případě neoprávněného zadržení a soudního rozhodnutí nařizujícího navrácení do země původu nemůže získat nové místo obvyklého pobytu ve státě, kde je zadržováno, bylo by právem rozhodným pro posouzení vyživovací povinnosti podle čl. 3 odst. 1 Haagského protokolu právo Spojeného království jakožto právo státu, v němž může obvyklý pobyt žalobců pokračovat. V tom případě by bylo nezbytné, jak stanoví polské procesní právo, změnit rozsudek, proti němuž se žalovaný odvolal, z důvodu, že bylo v tomto

rozsudku použito polské právo jako právo rozhodné pro vyživovací povinnost mezi účastníky řízení.

[OMISSIS]

PRACOVNÍ DOKUMENT